

Hồi 38

Phong thư để lại, Đầy mặt phong trần

Nguyên Lượng biểu hiện thần uy, song thủ từ phía sau đưa ra trước, vận dụng hết mười hai thành công lực, quát to một tiếng “gãy” đồng thời nhả sức tống ra một chưởng. Đừng nói là gốc liễu, kinh phong chưởng lực đập vào đá thì đá lớn cũng phải vỡ vụn ra.

Nhưng gốc liễu vẫn yên lặng như tờ, khiến Nguyên Lượng đứng trơ ra đó, then quá, chẳng lẽ bỏ chạy cho khỏi mất mặt.

Kế Chí phì cười. Chàng thấy rằng khi Nguyên Lượng phát chưởng thổ khí cũng là lúc sư phụ chàng khẽ há miệng thổi ra. Tiên sinh đã dùng Mãng Ngưu Khí Công hóa giải, làm tiêu tan chưởng phong của Nguyên Lượng đi mà hắn vẫn mơ hồ không hay biết chi hết.

Chợt nghe Thượng Quan tiên sinh hỏi:

- Thế là cái gì? Chẳng lẽ vẫn mới chỉ là do tâm tay chớ chưa thực dùng sức?

Kế Chí cũng cười mà rằng:

- Thưa sư phụ, thế là cái lối biểu diễn gì? Ý hử Trì huynh đã quên chưa niệm chú nên gốc liễu vẫn đứng yên. Hoặc giả đó là lối đánh hện giờ chết. Chừng bữa mai hay một thầy trò ta qua đây, sẽ thấy gốc liễu gãy thiệt sự!

Nguyên Lượng đỏ mặt tía tai, găm lên:

- Coi lại đây!

Dứt lời, hắn thụp mình xuống, bước lên một bước về phía gốc liễu, song thủ dang ra như hai cánh chim lấy thế. Nguyên Lượng làm bộ điệu như vậy là để mượn cố tiến lại gốc liễu cho gần hơn. Người hắn đương thụp xuống bỗng theo với chân tiến lên một bước vươn mình đưa về phía trước, hai nắm tay tận lực cuốn về phía trong nách, thành linh phát chưởng tống ra.

Kế Chí theo dõi động tác, thấy Nguyên Lượng dùng công phu Bài Vân Chưởng, và tiến gần vào hắn bên gốc liễu. Với lối đánh đó, chưa rõ sư phụ sẽ dùng cách gì để cản trở được chưởng phong ấy?

Chợt nghe sư phụ chàng cười ha hả, ống tay áo đưa lên, bàn tay xua lắc, miệng thì nói lớn:

- A! Gốc cây có sao đâu! Biểu diễn gì mà cứ đo tầm với ướm thử mãi vậy?

Lần này Nguyên Lượng xô hẳn tấn vào phát chưởng mà gốc cây không hề chuyển động. Hắn chợt như người trong mộng tỉnh ra, biết rằng hai thầy trò ấy chẳng phải là nhà nho như mình lầm nghĩ. Đột nhiên, hắn quay phắt lại, nhìn Thượng Quan tiên sinh, trợn mắt lên hỏi:

- Tiên bối là ai? Sao lại rờn cợt ta? Chớ tưởng rằng ta không biết! Hừ!

Tiên sinh hát hàm:

- A, Tiểu tử nói chi vậy?

Nguyên Lượng tức quá, lửa giận bốc lên, phì cả khói ra tai. Hắn quát:

- Chớ có giả vờ! Ta quyết là không thể cứ vờ mãi được.

Dứt lời, Nguyên Lượng nhào ngay tới trước mặt, một chiêu Hắc Hồ Tỏa Tâm nhằm giữa ngực Tiên sinh tống tới.

Chỉ thấy tiên sinh hơi đưa người ra sau, miệng thì la:

- Ái chà! Định đánh chết người hay sao?

Thực là kỳ quái! Một chiêu quyền ấy tới sát lần áo của Tiên sinh rồi, chỉ thấy Tiên sinh hơi co người lại là đòn kia đánh chẳng tới đâu hết. Nguyên Lượng cáu quá, hai mắt đỏ ngầu, lần bước chân phải lên một chút, tả thủ lật mặt, hữu thủ theo liền, song thủ cùng một lúc ra đòn, biến thành chiêu Song Long Hý Thủy nhằm đánh vào ngực và bụng dưới đối phương.

Hai bàn tay hắn mở ra, mười ngón tay khép chặt vào nhau xĩa thẳng, rõ ràng hắn đã ngấm ngấm dùng Kim Cương Chỉ lực đánh ra.

Thủ pháp của hắn xác thực là hết sức mau lẹ, một chiêu ra hai đòn hiểm, quyết tâm chiến thắng. Chợt nghe tiên sinh khẽ a một tiếng, hai ống tay áo rộng vung lên như Tiên Nữ Vũ Y, người quay tròn đi, hai chiêu của Nguyên Lượng lại bị hụt, không trúng.

Nguyên Lượng giật mình, mắt tái đi, hỏi:

- Tiên bối... tiên bối là ai... chứ?

Tiên sinh cười ha hả:

- Ta là một thư sinh già yếu. Vậy mà tiểu tử ngươi phải dùng đến những đòn ghê gớm thế ư? Còn gì nữa không?

Nguyên Lượng đỏ mặt lên, biết rằng thư sinh kia không phải là tay thường. Hắn quay đầu lại nhìn Kế Chí, thấy chàng đương nhìn hắn tủm tỉm cười.

Nguyên Lượng bẽ mặt quá! Con thịnh nộ nổi lên, lập tức nghiêng chặt hàm răng, chuyển người, tả thủ ra chiêu Hoàn Tảo Thiên Quân quạt ngang một cái, nhằm ngang sườn Tiên sinh, miệng quát:

- Ta phải giết chết nhà ngươi!

Tiên sinh khẽ lách mình sang bên một cái, ngọn đòn lại quạt hụt. Lửa giận bốc lên ba ngàn trượng, Nguyên Lượng vung song thủ lên ra đòn liên tiếp như vũ chớp mưa sa, tối tăm cả trời đất. Chỉ thấy lão Tiên sinh, với đôi tay áo rộng vung lên, chập chờn như âm hồn, chọt tả, chọt hữu, khi trước khi sau, như bay liệng ở trong làn chưởng cước tới bời. Dù Nguyên Lượng thi triển toàn lực, ra đòn như điện chớp mà vẫn không làm sao chạm tới vạt áo ngoài của Tiên sinh được.

Một người găm ghè tức giận ra những đòn chí tử, một người thì cười cợt ung dung tránh né không hề hoàn đòn lại.

Trong khoảnh khắc liên tiếp ra tới mấy chục chiêu rồi mà vẫn không tài nào khống chế nổi đối phương, Nguyên Lượng vừa thẹn vừa tức, nghĩ thầm:

“Thân pháp, thủ pháp của người này thực là cao siêu quá mức tưởng tượng! Coi ra, dù là sư phụ cũng không đối phó nổi. Nhưng vị Tiên sinh này là ai chứ?”

Nghĩ vậy, nhưng lòng hiếu thắng và tính tò mò đã thúc đẩy Nguyên Lượng quyết định thử xem tài nghệ của vị Tiên sinh này có thể tới bậc nào. Lập tức hắn thi triển tuyệt kỹ bản môn Trung Sơn Cửu Thủ, cướp đòn lấn át, mạnh như sóng ồ ạt tấn công vào bờ vậy. Nhưng càng vận sức, hắn càng cảm thấy mệt mỏi, chỉ một loáng hắn đã thở gấp như trâu, trong khi lão Tiên sinh vẫn ung dung tiến thoái, nhàn nhã như hồ điệp trên hoa. Chợt thấy Tiên sinh đưa ống tay áo lên phất một cái, người như trái bóng nảy xéo đi xa tới sáu bảy trượng. Tiên sinh vừa cười vừa nói:

- Thôi! Sư phụ ngươi đã tới kìa! Ta ra nói chuyện với sư phụ ngươi, chẳng có thì giờ đâu bận rộn với người được nữa.

Nguyên Lượng lúc đó đã mệt bỏ hơi tai rồi! Mắt hoa lên cơ hồ muốn té, nghe nói vậy giật mình ngó theo.

Từ sau rặng liễu xanh, một tiếng hú dài nổi lên, một bóng người cao gầy, râu tóc bạc phơ, mình khoác áo bào sắc tro lơ lửng đương vội vã phi thân lại gần. Nguyên Lượng vội lùi lại một bước, ôm tay quyền đưa lên cao, nói:

- Sư phụ! Người tới đúng lúc! Xin ra tay bắt hai người này!

Chỉ thấy sư phụ hấn quay lại hướng vào vị Tiên sinh vái một vái dài mà rằng:

- Không biết lão tiền bối giá lâm, Tư Đồ Minh không kịp tiếp đón, xin thứ lỗi!

Tiên sinh cười ha hả, vái lại đáp lễ mà rằng:

- Cung hỉ! Tư Đồ tiên sinh có tên đồ đệ khá quá, võ nghệ cao cường. Chậm chút nữa thì thầy trò ta nguy rồi!

Kế Chí tiến lên một bước, chấp tay thi lễ:

- Xin kính chào Tư Đồ lão bá!

Tư Đồ Minh vội giơ tay vẫy, đáp:

- Miễn lễ! A, mấy năm xa cách, hiền đệ đã lớn khác hẳn khi xưa nhiều lắm!

Nói rồi, ông ta cứ để ý nhìn Kế Chí từ đầu lên đến chân. Nguyên Lượng đứng bên cứ dán mắt lên nhìn hai vị khách lạ. Chợt nghe sư phụ gọi:

- Nguyên Lượng! Người to gan thật, dám “Đánh trống qua cửa nhà sấm”. Mau lại đây thi lễ với Thượng Quan tiền bối và xin tha tội mạo phạm cho!

Nguyên Lượng choáng người. Té ra vị tiên sinh kia là Thượng Quan tiên sinh, người mà khắp võ lâm mới nghe đến tên đã đủ thất đảm kinh tâm. Hèn chi mà ông ta đối phó với mình như tuồng đùa rờn con nít vậy.

Nguyên Lượng đỏ mặt, chạy tới quỳ xuống thi lễ. Thượng Quan tiên sinh giơ tay ngăn lại mà rằng:

- Không biết không có tội! Hiền đệ đừng đa lễ.

Thấy Nguyên Lượng lúng túng, đỏ mặt lên đưa mắt nhìn sư phụ, Tiên sinh bèn vỗ vai hấn, cười ha hả nói tiếp:

- Ta rất ưa tính nết của hiền đệ! Không hề chi! Vừa rồi ta chỉ có ý thử xem công phu của hiền đệ tới bậc nào, cho nên không báo danh ngay! Võ nghệ của hiền đệ kể như là hân hữu lắm rồi đó!

Tư Đồ Minh cười bảo đồ đệ:

- May là Thượng Quan tiền bối! Nếu là người khác thì cứ gọi là nhừ đòn.

Ông giơ tay chỉ Kế Chí, nói tiếp:

- Đây là sư huynh Thạch Kế Chí, mau thi lễ!

Kế Chí vội chạy lại đáp lễ:

- Trì sư huynh, có đánh mới quen nhau. Chúng ta cũng chưa hề xô xát.

Nguyên Lượng tới đây mới rõ chàng thư sinh ít tuổi này té ra lại là Thạch Kế Chí, từng nổi danh khắp miền Đại Giang Nam Bắc. Hắn kinh ngạc chăm chú nhìn chàng. Nguyên Lượng đã nghe đồn về Kế Chí được chân truyền Thất Cầm Chưởng, những tay quái kiệt như Thiên Sơn Tam Lão, Miêu Khương Lam Mã Bà, Nga Mi, Thiếu Lâm tăng, luôn cả quái kiệt số một trong võ lâm là Mạc Tiểu Sương mà cũng không địch lại. May mà vừa rồi mình chưa động thủ so sức với chàng. Nghĩ mà hú vía, rợn tóc gáy.

Nghĩ vậy, Nguyên Lượng vội đáp lễ:

- Tiểu đệ lỗ mãng! Sư huynh chớ lấy làm để ý!

Kế Chí nắm chặt lấy tay hắn, vừa cười vừa giải thích câu chuyện vừa rồi chỉ là sư phụ ái tài, cố ý thử chơi.

Hai vị tiền bối nắm chặt tay nhau hàn huyên một hồi. Nguyên Lượng lại hướng vào Thượng Quan tiên sinh chấp tay thi lễ một lần nữa. Tư Đồ Minh bảo Nguyên Lượng đi trước dẫn đường.

Con đường chạy dài quanh co theo lối ven khe, toàn là màu liễu xanh ngắt, bên tai róc rách nước khe, mắt nhìn những viên lạch thạch đầy đó nước xối vào, tóe lên như vãi hạt châu, Kế Chí cảm thấy tâm thần sảng khoái, bụng nghĩ, cảnh trí thanh kỳ thế này hèn chi mà chẳng sanh ra người đẹp. Đi ước chừng vài trăm bước tới một khu rộng hàng vài chục mẫu, chia ra nơi này hình vuông, nơi kia hình tròn, chỗ thì bán nguyệt, chỗ lại chạy dài, toàn là kỳ hoa dị thảo, đủ các màu sắc. Tiếp đó có một cái hồ rộng hơn một mẫu, chung quanh trồng liễu, lấp ló có ánh một chiếc Hồng Kiều thông qua bên kia tới một chiếc cổng lớn cũng sơn màu đỏ, cánh cửa nửa mở. Màu xanh lá liễu với màu sơn đỏ, nhịp cầu cổng lớn, y nhiên là một bức vẽ tân kỳ rực rỡ mà vẫn hòa điệu, nhập họa.

Thượng Quan tiên sinh tới đây là lần thứ hai rồi, vả với tuổi trăm lẻ ngoài bốn chục thì mắt tiên sinh đã từng thấy nhiều cảnh có lẽ còn thần tiên hơn thế, cho nên đối với cảnh này cũng chẳng lấy làm để ý lắm. Duy có Kế Chí mới tới đây lần đầu, vả chẳng bụng chàng lúc đó đương như mở cờ, thì mắt nhìn bất cứ cái gì của nhà họ Tư Đồ mà chẳng thấy đẹp, cho nên cứ luôn miệng tán thán là thần tiên ngoạn mục.

Tư Đồ Minh cười khà khà, nói:

- Nơi đây cảnh trí tuy hữu tình nhưng thấm vào đâu với ngọn Tiểu Nhạn Phong trên Nga Mi sơn.

Kế Chí nói:

- Sư bá nói khiêm tốn quá. Cứ như tiểu đệ coi thì nơi Lục Thụ Đường này, so với Tiểu Nhạn Phong, có phần dễ chịu hơn.

Thượng Quan tiên sinh lúc đó đã qua hẳn chiếc cầu nhỏ, nghe nói vậy quay đầu lại cười mà rằng:

- A, đứa nhỏ này tâm lý chỉ ham cảnh lạ mà quên cảnh cũ. Mới thấy Lục Thu Đường thì đã quên cả Tiểu Nhạn Phong rồi! Hổng to! Nếu như thế thì...

Nói tới đây, Tiên sinh bỗng ngừng lại. Kế Chí then đỏ mặt lên. Tư Đồ Minh ngạc nhiên hỏi:

- Nếu như thế... cái gì chứ?

Kế Chí càng đỏ mặt hơn, nói:

- Sư bá hỏi làm gì... Chẳng qua là sư phụ tiểu diệt vui tính nói vậy đó thôi...

Tiên sinh lúc đó đã tới cổng lớn rồi, quay lại cười nói:

- Tên đồ đệ của ta nói vậy là có ý muốn gửi rở tại đây. Liệu Tư Đồ tiên sinh có chứa nổi nó chẳng? Một khi nó ở đây rồi, hẳn là không còn tưởng nhớ đến Tiểu Nhạn Phong nữa!

Hai vị tiên bối cùng cười phá lên.

Cả ba người tiến qua cổng lớn. Tư Đồ Minh bỗng thở dài nói:

- Lão huynh nhắc đến, ta mới chợt nhớ, hiện nay Vân Châu không ở đây nữa!

Kế Chí giật mình, định hỏi nhưng lại then thành thử ấp úng không nói nên lời. Thượng Quan tiên sinh ngạc nhiên, hỏi:

- Sao vậy? Con gái lão đệ tại sao lại không ở đây?

Tư Đồ Minh cười gượng:

- Hãy vô nhà rồi nói chuyện!

Từ cổng vào đến nhà khách cũng cách xa tới vài trăm bước, cảnh trí hoa cỏ, cho đến tòa nhà ra sao, Kế Chí hình như không để ý tới nữa. Bụng chàng rối lên như tơ vò, óc chàng như bị người ta ghìm ngâm trong nước đá, lạnh buốt đến tận xương sống. Đường từ Nga Mi sơn tới đây, cách mấy ngàn dặm, chàng đi như không, chẳng hề mệt mỏi. Vậy mà từ khi nghe nói Vân Châu không ở đây nữa, biết là có biến cố gì xảy ra, thì con đường đá từ cổng tới nhà đối với chàng dài ghê! Chàng mong vào nhà ngay để biết rõ câu chuyện, trong khi hai chân bỗng cảm thấy mềm nhũn không còn tí sức lực.

Vào tới nhà khách, ba người ngồi xuống. Nguyên Lượng dâng trà và ngồi bên tiếp chuyện Kế Chí.

Thượng Quan tiên sinh nâng chén nhấp qua, đoạn hơi cau mày hỏi:

- Lần trước, khi ta sắp dời khỏi đây, đã đưa Trình cô nương cùng ở với Vân Châu. Vậy thế hai người ra sao? Sao lại có chuyện Vân Châu không ở đây nữa?

Tư Đồ Minh chép miệng:

- Sự việc thực chẳng ai ngờ tới. Trình cô nương với cháu Vân Châu đối xử với nhau thực là thân thiết, hợp ý lắm. Ai ngờ...

Ông đưa mắt nhìn Kế Chí, thở dài rồi nói tiếp:

- Ai ngờ con bé lại bụng dạ hẹp hòi, chẳng hiểu có điều gì với Trình cô nương, khiến cô ấy bỏ đi biệt tích, chỉ để lại có một phong thư!

Nghe nói tới đây, Kế Chí a lên một tiếng thực lớn. Hai vị tiên bối đưa mắt nhìn chàng. Chàng ngượng ngùng cúi đầu xuống, trong lòng chán ngán, nghĩ thầm:

“Tiểu Mai đi khỏi rồi! Thế là ta uống công vất vả...”

Thượng Quan tiên sinh hiểu tâm ý của chàng, bèn cười mà rằng:

- Đồ nhi! Chớ vội thất vọng. Hãy để ý nghe Tư Đồ tiên bối nói rõ đầu đuôi ra sao!

Kế Chí gật đầu vâng lệnh. Tư Đồ Minh hơi cau mày, nói tiếp:

- Trình cô nương đi rồi, con bé nhà đệ cũng bỏ nhà đi luôn. Chả rõ nó đi tìm kiếm Trình cô nương hay là vì thất ý mà đi...

Nói tới đây, ông cười nhạt, chép miệng thở dài:

- Chẳng qua là ngày thường ta cưng chiều nó quá... thành thử bây giờ cứ tự nhiên bỏ nhà ra đi mà chẳng nói gì hết! Thực là khó nghĩ quá!

Tới đây, Tư Đồ Minh bỗng nghiêng răng hừ một tiếng, đập mạnh tay xuống bàn mà rằng:

- Khá quá! Có lẽ rằng nó chẳng quay về nữa đâu!

Nói rồi, ông lắc đầu cười nhạt. Kế Chí giật mình, cau mày:

- Lão bá! Xin hãy tĩnh tâm. Hoặc giả Vân Châu cô nương đi chơi dăm ba bữa sẽ trở về!

Tư Đồ Minh nguyền dài một cái, chép miệng:

- Hai ba bữa cái gì! Đi tới tám chín hôm nay rồi. Lại đem theo đủ thứ, cưỡi ngựa, mang bảo kiếm và y phục. Không đi xa, sao lại thế!

Thượng Quan tiên sinh lim dim đôi mắt, hỏi:

- Bất quá một tiểu nha đầu thì đi đâu xa được!

Tư Đồ Minh cười mà rằng:

- Tiểu nha đầu? Hà hà! Lão huynh coi nó là tiểu nha đầu ư? Úi chà, ngày thường nó vẫn tự nhận là hiệp nữ, võ nghệ thì nội ngoại công phu đều biết!

Thượng Quan tiên sinh mỉm cười:

- Đã có công phu võ nghệ gia truyền, thì Tư Đồ lão đệ há lo ngại gì? Ai mà dám bắt nạt!

Tư Đồ Minh lắc đầu quầy quậy:

- Nó thật là vô phép. Không bao giờ biết có gia trưởng trên đầu! Nó không trở về thì đệ cũng mặc chứ không đi tìm!

Nói tới đây, ông quay vào trong đem ra một phong thư, hai tay dâng lên cho Thượng Quan tiên sinh mà rằng:

- Đây là phong thư của Trình cô nương lưu lại để trình với Thượng Quan tiên bối. Lão huynh coi xem trong đó nói những gì!

Tiên sinh vội đón lấy, thấy bên ngoài đề:

"Lưu trình,

Thượng Quan sư bá,

thân mở đọc"

Tiên sinh mở ra đọc qua, bật cười lên.

Tư Đồ Minh vội hỏi:

- Thư nói ra sao?

Tiên sinh lắc đầu cười:

- Toàn là giọng trẻ con. Không phải tại đây đối xử với nó có điều gì không tốt, cũng chẳng phải tại Vân Châu cô nương!

Kế Chí không nén được nữa, bật hỏi:

- Vậy sao lại bỏ đi như thế?

Tiên sinh mỉm cười, mắt lim dim ngó chàng, tủm tủm:

- Còn phải hỏi tại sao ư? Chỉ tại con mà nó tức!

Kế Chí giật mình:

- Sao lại tại con? Còn gì rắc rối nữa đâu?

Tư Đồ Minh cũng mỉm cười lắc đầu:

- Ái chà! Bọn thanh niên các người, cứ hay lôi thôi! Chúng ta xưa kia đâu có thể!

Nói tới đây, mặt ông ta hơi đỏ lên, nghĩ lại thuở niên thiếu, từng trải qua bao nhiêu cay đắng về chữ tình, giờ nghĩ lại còn cảm thấy lòng vương vấn.

Thượng Quan tiên sinh trao phong thư cho Kế Chí, nói:

- Coi đây sẽ rõ lý do!

Tay run run, trống ngực nổi lên, Kế Chí đón lấy phong thư, mở ra coi những hàng chữ nhỏ thanh tú, nét sáng như gương. Thư rằng:

"Kính dâng,

Trước án Thượng Quan tiên bối soi xét:

Đệ tử may mắn được lão tiên bối dẫn tới Lục Thụ Đường, lại được Tư Đồ lão bá cùng Vân Châu cô nương coi như bậc thượng khách, trong lòng muôn phần cảm kích.

Nhất là Vân Châu cô nương, thông minh, diễm lệ, coi đệ tử như chị em ruột, khiến đệ tử càng cảm úy bình sinh.

Trộm nghĩ lời bậc tiên bối từng nói, thấy rằng từ xưa tới nay bậc anh hùng không lấy hai vợ, trang nữ sĩ không thờ hai chồng, xét như Vân Châu tỷ thì vô luận về nhân phẩm đều hơn đệ tử gấp trăm lần, vậy thì lệnh đồ được kết tóc se tơ với bậc giai nhân như thế, đủ mãn nguyện bình sinh lắm rồi.

Như vậy thì đệ tử cũng không nên bắt buộc chàng miễn cưỡng làm gì!

Hướng chi, lệnh đồ, từ sau khi chia tay ở Triết Giang, mấy năm đằng đẳng, đã quên hẳn đệ tử đi rồi. Nếu như miễn cưỡng phải theo lời tiên bối, hoặc giả lệnh đồ vì sợ uy nghiêm Tiên bối, không thể không tuân theo, kỳ thực thì lòng riêng cảm thêm phần chán ghét - như vậy thì còn chi là hạnh phúc.

Vì vậy, đệ tử nghĩ trước lo sau, thấy rằng không sao được nên đành trái lệnh Tiên bối. Từ nay, đệ tử một thanh gươm, một con ngựa, lãng tích góc biển, chân trời!

Mong rằng tiên bối soi xét, không nổi cơn thịnh nộ sau khi được tin này của đệ tử. Xin cũng đừng phí công kiếm tìm đệ tử. Thực ra đệ tử ra đi, là vì đã có sự nhận xét rõ ràng lệnh đồ bản tính phong lưu, nên chỉ mong rằng lệnh đồ sau này biết ước thúc để khỏi làm thương tổn đến uy danh Tiên bối.

Trước khi ra đi, vội vã trình bày ý kiến dâng lên.

Kính chúc Tiên bối Phước an.

Đệ tử Trình Tiểu Mai

Kính cần dâng thư”.

Đọc xong thư, Kế Chí vừa hã, vừa tức, mặt tái đi, khẽ đặt lá thư lên bàn, bụng nghĩ:

“Tiểu Mai hiểu lầm ta quá. Biết đi tìm nàng ở đâu bây giờ? Chưa kể là dù có gặp, cũng khó mà giải thích được.”

Chàng cau mày, mặt mũi buồn xú, yên lặng không nói gì. Thượng Quan tiên sinh cười rồi nói:

- Nha đầu này, miệng lưỡi ghê gớm. Chẳng những nó mắng học trò ta, luôn cả ta nó cũng đụng tới!

Tư Đồ Minh cầm thư đọc qua, nghĩ một chút, bỗng la lên:

- Hồ đồ! Thực hồ đồ quá! Nha đầu này tính nết ngang ngạnh!

Thượng Quan tiên sinh mỉm cười, gật đầu:

- Đúng là hồ đồ, ngang ngạnh!

Tư Đồ Minh hỏi:

- Lão huynh có cao kiến gì chẳng?

Tiên sinh cười đáp:

- Thoạt tiên nghe tin Vân Châu cô nương ra đi, ta chưa rõ tại sao. Nay đọc lá thư này, ta rõ ra rồi.

Kế Chí thì lặng điếng cả người đi. Tư Đồ Minh vội hỏi:

- Sao? Tại sao nó lại bỏ nhà ra đi?

Thượng Quan tiên sinh cười hà hà:

- Ài chà! Lão đệ cũng từng khốn khổ trong tình trường, vậy mà còn ngây thơ ư? Lão đệ nghĩ coi, hai đứa đã coi nhau thân như tỷ muội, Tiểu Mai đi, chẳng nhẽ Vân Châu vẫn ở lại ư?

Tư Đồ Minh gật đầu:

- Kể cũng có lý!

Thượng Quan tiên sinh nói tiếp:

- Theo ta hiểu thì đúng là Vân Châu bỏ đi kiếm Tiểu Mai, vì Vân Châu chẳng cùng một tâm trạng như Tiểu Mai!

Tư Đồ Minh trợn mắt lên, ngăn người ra. Lúc đó Trì Nguyên Lượng cứ thập thò bên cửa nhà khách, có vẻ rụt rè muốn vào lại thôi, định nói gì lại im. Thượng Quan tiên sinh lấy làm lạ, hỏi:

- Hiền điệt, có việc gì chẳng?

Tư Đồ Minh quay lại nói:

- Muốn nói gì cứ nói!

Nguyên Lượng tiến lên một bước, nhìn Kế Chí, rồi ôm tay quyền mà rằng:

- Xin mời Thạch huynh ra ngoài này, tiểu đệ có câu chuyện muốn thưa!

Nói rồi Nguyên Lượng đưa mắt nhìn sư phụ. Tư Đồ Minh bỗng quắc mắt lên, quát:

- Đây toàn là người nhà cả! Việc gì phải ấp úng. Có gì cần, cứ việc nói!

Nguyên Lượng rụt rè nói:

- Sư phụ! Nhân vì sư tử... có...

Tư Đồ Minh càng quát to:

- Việc của sư tử người ư? Người định dẫu cả ta hay sao? Hoang đường!

Nguyên Lượng cuống lên, vội lùi ra ngoài. Thượng Quan tiên sinh cười, giơ tay vẫy:

- Hiền điệt cứ nói! Không hề gì đâu! Việc chi vậy?

Kế Chí đã đứng bật lên như người máy, nhưng cũng chẳng dám bước ra ngoài. Chàng đỏ mặt lên, nhưng cũng còn đủ khôn ngoan nói đón:

- Trì huynh, có việc gì vậy? Đây toàn là người nhà cả, xin cứ nói!

Thấy chàng nói vậy, Nguyên Lượng mới thò tay vào túi lấy ra một phong thư, tiến lên một bước mà rằng:

- Thư này là trước khi sư tử ra đi trao cho đệ, căn dặn đệ trao tận tay cho Thạch huynh!

Bỗng nghe chát một tiếng, bộ đồ trà trên bàn nhảy lên, khua vào nhau. Mọi người giật mình ngó lại, chỉ thấy Tư Đồ Minh đỏ mặt lên quát:

- To gan! Vậy mà người không hề nói cho ta rõ! Mấy bữa nay ta nóng lòng sốt ruột như điên như cuồng, lẽ nào người chẳng biết!

Trì Nguyên Lượng hãi quá, vội lùi ra ngoài cửa, chấp tay nói:

- Sư tử trước khi đi có dặn đi dặn lại đồ đệ chớ để sư phụ hay biết... nên...

Chát một tiếng. Lần này thì cả bình trà cũng nảy nên, đổ chống kên, nhưng vì mặt bàn rộng quá nên không lăn xuống đất được.

- Cầm miệng! Thật đáng chết!

Dứt lời, Tư Đồ Minh chồm lại, đưa tay định tống một chưởng vào Nguyên Lượng. Kế Chí hoảng quá, vội phi thân tới, đứng ngăn ở giữa, chấp tay thưa:

- Xin lão bá bớt giận! Nếu vì phong thư mà mất hòa khí thì chỉ là lỗi ở tiểu diệt!

Thấy Kế Chí ra chiều lúng túng, không nói thêm gì nữa, Thượng Quan tiên sinh chạy lại nắm tay Tư Đồ Minh kéo về chỗ, vừa cười vừa nói:

- Tư Đồ Minh! Lão bằng hữu sao còn nóng nảy như đến thế! Việc này không nên trách ở Nguyên Lượng hiền diệt! Tục ngữ nói: “Nhận sự ủy thác của người ta thì phải trung thành”. Nguyên Lượng hiền diệt chịu sự ủy thác của Vân Châu cô nương cặn kẽ như vậy thì làm sao có thể sai lời, nói chuyện lại với người được! Chà! Đệ bấy nhiêu tuổi rồi, lại là nhân vật võ lâm, hẳn cũng nhận rằng chữ “tín” là “đanh mệnh”!

Bình sinh Tư Đồ Minh chẳng chịu nghe ai hết. Có lẽ đây là lần đầu ông ta ngoan ngoãn vâng lời Thượng Quan tiên sinh nói, chỉ chép miệng thở dài, than rằng:

- Ái chà! Tội trẻ bây giờ thật không ra làm sao cả. Ái nữ chẳng ra ái nữ, đồ đệ chẳng ra đồ đệ!

Nói rồi, ông đưa mắt nhìn Nguyên Lượng:

- Con bé đại đã đành, người bấy nhiêu tuổi đầu rồi mà cũng chẳng biết suy tính. Nó ủy thác thì mặc nó, ai cấm! Nó bảo người vô cớ giết người, người cũng làm sao? Nếu ta như người khác mà giờ đây phát điên phát cuồng lên, nhảy xuống khe vực kia thì làm sao? Người nhẩn tâm thật!

Trì Nguyên Lượng bị mắng, chỉ cắn đầu xuống không dám nhìn lên. Tư Đồ Minh quay lại bảo Kế Chí:

- Thôi! Còn nói chi nữa! Giờ hiền diệt coi thư xem Vân Châu nói gì? Ta thực là ức với nó quá!

Kế Chí dạ rồi ngồi xuống, coi phong thư, bên ngoài đề:

“Trì sư huynh trao tay cho Thạch Kế Chí,

thân mở đọc,

Vân Châu gửi”

Chữ viết như rồng bay phượng múa, nét mềm mại mà vẫn có cân lực, tươi đẹp chẳng nhường lối chữ của Tiểu Mai.

Kế Chí lại một phen hồi hộp, vội mở thư ra, bên trong là một tờ hoa tiên màu hồ thủy. Chàng càng hồi hộp thở gấp. Giả thử lúc này mà cần phải vận nội lực, chắc chắn là khí không quán được đan điền, mà ba trăm sáu mươi lăm lỗ huyết trên người chàng có lẽ bị nghẹt tắt không thông đến phân nửa. Thư rằng:

“Kế kha,

Cách biệt lâu năm, nhớ mong khôn nói xiết.

Nghĩ tin Kế kha sắp tới đây, tiểu muội mừng rỡ khác nào như chim se sẻ nhảy càngh, ngày ngày trông sắc liễu xanh càng thêm mong mỏi. Kế kha chậm tới, khiến tiểu muội suốt ngày không vui, vả còn lo ngại là khác.

Tháng trước, Tiểu Mai hiền muội được Lệnh sư đưa tới đây, cùng tiểu muội trở nên rất thân thiết.

Không hiểu vì cớ gì, bữa trước Tiểu Mai hiền muội ra đi, để thư lại đệ trình Lệnh sư.

Vì thế, tiểu muội không được yên lòng, quyết ý cùng ra đi để tìm kiếm Tiểu Mai hiền muội về.

Thiết nghĩ Kế kha cũng đồng ý việc làm của tiểu muội là phải. Nếu không tìm được Tiểu Mai hiền muội thì tiểu muội quyết chẳng trở về.

Khi ra đi vội vã, lại thảo đôi hàng, mong Kế kha chờ lấy làm nghĩ ngợi!

Trân trọng kính chúc khương an,

Vân Châu thủ thư”.

Kế Chí đọc thơ, mặt lúc thì tái, lúc thì đỏ lên, thỉnh thoảng liếc nhìn Tư Đồ Minh, chỉ lo vị tiên bối này đòi coi thư hoặc bắt đọc lên thì chết!

Chàng lấy làm lạ rằng Vân Châu tính vốn cả ghen, vậy mà trong thư viết, có vẻ lại đường hoàng hơn cả lời lẽ của Tiểu Mai! Còn thư của Tiểu Mai thì lời lẽ trách móc, có vẻ ghen tuông, nếu không phải là tính hẹp hòi!

Tay cầm lá thư, chàng cứ ngơ ngẩn như người mất hồn. Đến nỗi Tư Đồ Minh tới bên lúc nào không biết. Nghe tiếng ông hỏi:

- Hiền đệ! Trong thư ấy nói gì? Ta có thể coi được chứ?

Kế Chí giật mình đỏ mặt, vội nói:

- Có mấy điểm chính yếu, đại để là nói Tiểu Mai đi rồi thì Vân Châu đi tìm kiếm!

Tư Đồ Minh lại hỏi:

- Tiểu nữ có nói chừng nào về không?

Kế Chí đáp ứng:

- Vân muội cho biết nếu không kiếm được Tiểu Mai muội thì không trở về nữa!

Tư Đồ Minh chép miệng, khẽ lẩm bẩm:

- Hay thật! Thế mà gọi là đứa con có hiếu! Chà!

Tư Đồ Minh định cầm lấy bức thư đọc nhưng Kế Chí đã lẹ tay cho ngay vào bọc từ lúc nào rồi.

Thượng Quan tiên sinh cười ha hả, kéo Tư Đồ Minh ngồi xuống:

- Lão bằng hữu! Chớ buồn! Cũng chẳng nên trách ái nữ. Trái lại, ta cho rằng hành động của Vân Châu thật là hiếm có. Nếu không phải là con gái của một tay lão hiệp khách như lão hữu đây thì làm gì có được mối tình hiệp như thế. Nếu Vân Châu là con gái ta, ta dám lấy thế làm tự hào lắm.

Ngân Tu Tẩu Tư Đồ Minh được ông bạn già khen, bất giác cũng bật lên cười, gạt đầu mà rằng:

- Lão huynh nói phải! Đệ cũng chẳng chấp nhất làm gì. Nhưng... nhưng phải làm sao bây giờ?

Thượng Quan tiên sinh cười xòa, vỗ vai ông bạn già:

- Ta với lão đệ, bấy nhiêu tuổi đầu rồi, lẽ nào còn chạy đông chạy tây khắp nơi. Chẳng qua chỉ tại đồ đệ ta mà sinh lăm chuyện. Vậy chỉ có đích thân nó đi tìm kiếm cả về là hợp lý!

Nâng chén trà uống một hớp, tiên sinh thông thả nói tiếp:

- Kế Chí làm cho cả hai nha đầu tức mà bỏ đi, vậy chỉ có nó mới có thể xoa dịu được. Phải không lão bằng hữu! Giả như ta với người có tìm thấy hai đứa nó, chắc chúng nó cũng chẳng chịu về đâu. Lão đệ đừng tưởng võ nghệ cao cường mà làm gì được. Hà hà! Tên đệ tử của ta, lại là con rể lão đệ, đã được ta chân truyền võ nghệ. Nó vẫn tự phụ là siêu quần. Giờ đây, dù nhạc phụ tương lai có truyền thêm mấy ngón gia truyền, cũng chưa chắc đã đủ để đối phó với hai nha đầu đó. Hà hà, để rồi xem! Chuyến này cũng là một bài học cho đệ tử của ta hiểu thêm rằng ra đời còn có những chiêu mà võ nghệ thượng thừa cũng đành lắc đầu, hết thi thố. Tục ngữ có câu “Chỉ buộc chân voi” là thế!

Kế Chí then đỏ mặt, vội đứng lên, hướng vào Tư Đồ Minh, chấp tay thưa:

- Xin lão bá cứ yên tâm! Sư phụ tiểu diệt dạy phải lắm! Bữa nay đã muộn rồi, sớm mai tiểu diệt xin khởi hành sớm. Nếu như không mời được hai tỷ muội Vân Châu và Tiểu Mai về thì tiểu diệt cũng không còn mặt mũi nào dám nhìn thấy lão bá và sư phụ!

Tư Đồ Minh chép miệng:

- A, thế là có thêm một người nữa đe dọa sẽ không trở về!

Thượng Quan tiên sinh cười, nói:

- Lão hữu cứ yên tâm! Đồ đệ tôi đâu có được can trường đến thế! Kể ra cố tìm thì gặp, chỉ sợ nó không nhẫn nhục như Tiết Đình Sơn được, thì dù có gặp cũng không lôi về nổi!

Kế Chí thực thà hỏi:

- Tiết Đình Sơn sao ạ?

Tiên sinh phá lên cười:

- “Nhất bộ nhất báí”... hà hà!

Tư Đồ Minh và Kế Chí cùng bật cười.

Tư Đồ Minh nhìn Kế Chí, nói:

- Ủ, thì hiền diệt đi! Hãy ở lại đây nghỉ ngơi vài bữa, chớ quá hấp tấp. Vả chăng hiền diệt đã có dự tính đi tìm ở những nơi nào?

Kế Chí không biết trả lời sao, chỉ thở dài nói:

- Xin lão bá cứ phóng tâm. Tiểu diệt sẽ có cách tìm kiếm cho ra!

Thượng Quan tiên sinh chỉ cười, thủng thẳng nói:

- Thế a! Phải rồi, tụi trẻ với nhau sẽ hiểu nhau hơn thì mới có biện pháp được. Lão đệ à, chớ lo điều ấy!

Kế Chí oan ức quá, không hiểu sư phụ nói như vậy là thế nào, bèn quay lại nhìn. Tiên sinh nói:

- Tiểu tử! Nhìn gì ta! Còn không hiểu chẳng? Ngay lúc đầu nếu như đừng làm quá, dè dặt một chút, thì việc gì có câu chuyện hôm nay. Thôi thôi phật đã bảo “chỉ có kẻ cột lục lạc vào cổ con hổ, thì chính tay kẻ ấy cởi ra mới được”!

Kế Chí đỏ mặt nói:

- Sư phụ! Việc con bây giờ chỉ còn có cách bắt quả là gì, hãy đi tìm cho gặp mặt!

Tiên sinh phì cười:

- Nói dễ nhĩ! Gặp mặt ai... Và có phải chỉ gặp có thể thôi ư? Chà!

Tư Đồ Minh hỏi:

- Sao? Còn gì nữa? Thì bất quá cũng đành liều bắt chước Tiết Đình San là cùng.

Kế Chí nói:

- Lão bá! Xin chớ nghe sư phụ tiểu diệt nói cho vui đó! Thực ra thì có gì đâu.

Thượng Quan tiên sinh cười toáng lên:

- Nói cho vui à! Tiết Đình Sơn bất quá chỉ “Nhất bộ nhất bái” với Phàn Lê Hoa thôi. Đẳng này thì khác - Tiên sinh nhìn Tư Đồ Minh rồi chỉ vào Kế Chí - Tên đồ đệ của tôi thì không phải chỉ có hai Phàn Lê Hoa thôi.

Thấy chàng ngẩn mặt tỏ vẻ ngạc nhiên, Tiên sinh hất hàm nói:

- Thế còn con bé ở Cáp Tát Khắc, lại còn một tiểu Ni Cô nữa! A! Đã xong đâu, liệu có phải...

Tư Đồ Minh ngớ mặt ra hỏi:

- Cái gì mà Cáp Tát với Ni cô? Sao mà chưa xong? Lại có chuyện gì vậy? Ta chẳng hiểu gì cả!

Kế Chí vừa thẹn vừa cuống lên:

- A! Cái đó... cái đó...

Tiên sinh chỉ tay vào mặt chàng và hỏi:

- Tiểu tử, thế nào! Có không? Nói cho thực!

Kế Chí thở dài:

- Con tuy có quen biết hai người ấy, nhưng sao có thể kể là...

Tiên sinh gật đầu:

- Nhận là chỉ quen biết thôi thì được... Nhớ lấy!

Ngân Tu Tẩu Tư Đồ Minh càng ngẩn ra không hiểu câu chuyện đầu đuôi ra sao, mắt cứ dán lên nhìn ông bạn già. Tiên sinh cười và nói:

- Lão đệ a, khỏi lo! Ta chỉ cốt cho lão đệ rõ ràng học trò ta vốn tính phong lưu, lắm hồng nhan tri kỷ. Nhưng rút lại thì chẳng có ăn thua đâu vào đâu cả. Hà hà, phải nói trước để lão đệ rõ kéo sau này lại lời nọ tiếng kia lòi thôi. Kế Chí, hiểu ý ta chưa?

Kế Chí dạ rồi thuật lại câu chuyện gặp gỡ Đan Lỗ Ty và Mạc Tiểu Tình. Ngân Tu Tẩu nghe rồi thở dài mà rằng:

- Câu chuyện kể ra kỳ thật...! Nhưng thôi, việc qua rồi! Có điều rằng hiền đệ phải coi chừng, người ta hết tuần đào hoa là tới tuần... ai chà... chẳng hay ho gì đâu!

Ngừng một chút như chợt nhớ ra, Tư Đồ Minh nói tiếp:

- Hai thầy trò từ xa tới, hãy nghỉ ngơi, thay y phục rồi dự tiệc tẩy trần đã.

Thượng Quan tiên sinh gật đầu:

- Cứ rượu cho tốt, đồ nhắm cho nhiều, thì bụi nào cũng tẩy sạch!

Kế Chí theo Nguyên Lượng tới sau nhà, rửa mặt, thay y phục và coi xét nơi nghỉ ngơi. Nguyên Lượng nói:

- Từ lâu tiểu đệ đã mộ tiếng Thạch sư kha. Trên giang hồ đồn về huynh nhiều lắm!

Kế Chí khiêm tốn nói:

- Lời đồn thì sao đủ tin! Có ít thì người ta cũng xít ra nhiều ấy mà!

Nguyên Lượng gãi tai, nói:

- Sư kha à! Vừa rồi quả là tiểu đệ không biết, nếu biết thì đệ cũng không dám thử tài với Thất Cầm chờng!

Kế Chí hỏi:

- Mấy chiêu vừa rồi huynh thấy thế nào?

Nguyên Lượng lắc đầu, cười:

- Không sao! Thượng Quan sư bá rộn chơi đó thôi. Nếu thật sự thì đệ khó mà qua được một chiêu!

Kế Chí nhớ tới một việc, bèn hỏi:

- Khi Vân Châu ra đi có nói cho huynh biết là đi đâu chẳng? Biết tìm kiếm nàng ở đâu bây giờ?

Nguyên Lượng cười, nói:

- Sư kha thực là tu từ mấy kiếp! Hai nàng cũng đẹp, xứng danh “quốc sắc thiên hương”

Kế Chí cười rằng:

- Ấy, chỉ vì hai nàng đẹp, cho nên mình mới khổ!

Nguyên Lượng cười, nói:

- Sư tử đi rồi, sư phụ của đệ cuống lên. Cứ đệ nhận xét thì cả hai cũng chẳng đi xa lắm đâu!

Kế Chí vội hỏi:

- Sao huynh biết?

Nguyên Lượng khẽ thì thầm:

- Đệ phỏng đoán, nhưng có phần đúng. Có thể Vân Châu tử tới Đàm Tử Bảo.

Kế Chí cau mày:

- Tới Đàm Tử Bảo? Là ở đâu? Và tới đó làm gì?

Nguyên Lượng cười ra vẻ bí mật:

- Đàm Tử Bảo cách đây tám mươi hai dặm. Nơi đó có một cô nương tên Hắc Ngư Nhiệm Vũ chơi thân với sư tử lắm. Nhiệm Vũ gan to mật lớn, coi trời bằng vung. Sư tử Vân Châu nếu muốn tung hoành giang hồ thì một mình làm gì nổi. Cho nên theo đệ thì tám chín phần là sư tử tới đó!

Kế Chí kinh ngạc hỏi:

- Hắc Ngư Nhiệm Vũ là ai?

Nguyên Lượng lè lưỡi, nói:

- Cô nương đó lợi hại lắm! Vùng Lưỡng Hồ này, cô ta cũng có tiếng như Mạc Tiểu Tình. Thực là không biết sợ trời đất là gì!

Nghe Nguyên Lượng nhắc đến Mạc Tiểu Tình, Kế Chí buồn xị cả mặt. Chàng a lên một tiếng rồi yên lặng.

Nguyên Lượng chớp chớp mắt, hai tay bứt đầu bứt tai, cười hi hi mà rằng:

- A, đệ quên mất! Vừa rồi sư kha nói hình như có biết Mạc Tiểu Tình mà!

Kế Chí lắc đầu cười gượng:

- Huynh chớ lầm! Phụ thân Mạc Tiểu Tình là kẻ thù giết cả nhà đệ. Vậy thì với Mạc Tiểu Tình không thể...

Nguyên Lượng há hốc miệng, ngẩn người. Một lúc nghĩ ra, bèn gật đầu:

- Phải, phải rồi! Đệ quên không nghĩ ra. Vùng Lưỡng Hồ này mà nói đến hai người Mạc - Nhiệm, ai mà chẳng sợ. Cả hai người cùng hay sinh những chuyện động trời.

Thấy Kế Chí để ý nghe, Nguyên Lượng cao hứng nói tiếp:

- Nói về công phu, thì sư tử Vân Châu cũng ngang tay với họ. Còn về tiếng tăm thì kém xa lắm. Nhiệm Vũ từng dụ dỗ Vân Sư tử đi tung hoành giang hồ, nhưng sư phụ không cho phép. Vậy nên đệ đoán là sư tử tất sẽ đi tìm đến đây!

Kế Chí hỏi:

- Công phu võ nghệ Nhiệm Vũ thực ra thế nào?

Nguyên Lượng giơ một ngón tay cái lên:

- Khá lắm! Nhất là ngón ngúp lặn thì hơn đệ nhiều lắm. Chả thế mà lấy ngoại hiệu Hắc Ngư!

Kế Chí rửa mặt xong, hai người vừa đi vừa nói chuyện. Nguyên Lượng nhún vai, nói:

- Hắc Ngư còn tuyên bố rằng: Anh hùng hảo hán quá vùng Lưỡng Hồ đều phải qua tay cô ta thử tài. Đệ biết rằng sớm muộn gì sư kha cũng gặp. Cũng nên cẩn trọng đề phòng!

Kế Chí cười nhạt:

- Mình chẳng trêu người ta thì người ta dám làm gì mình! Huynh chỉ cốt tìm Vân muội về, sau đó còn...

Nguyên Lượng cũng cười:

- Còn đi kiếm Trình cô nương nữa chứ!

Kế Chí cao hứng gật đầu. Đi tới một dãy phòng, Nguyên Lượng đẩy cánh cửa ra, mời Kế Chí tiến vào trong. Đây là một căn phòng nhỏ dành cho chàng. Kế Chí ngồi xuống, Nguyên Lượng đem tới một bình trà, rồi ngồi xuống và hỏi:

- Sư kha định mai lên đường?

Thấy Kế Chí gật đầu, chàng đỏ mặt, nói tiếp:

- Đệ nghĩ, đệ muốn cùng sư kha đi chơi một chuyến, chẳng hay có tiện chăng?

Kế Chí ngạc nhiên hỏi:

- Huynh đi tìm ai?Ồ được rồi, có Trì huynh đi cùng càng vui. Nhưng đệ phải bẩm báo cùng sư bá mới được!

Nguyên Lượng cao hứng nói:

- Miễn là sư kha bằng lòng. Còn sư phụ đệ, trước mặt mọi người, sư kha nhắc một tiếng là xong!

Kế Chí hơi do dự thì Nguyên Lượng đã nói tiếp:

- Đệ biết lối! Lại biết mặt Hắc Ngư Nhiệm Vỹ. Có đệ đi theo càng tiện cho sư kha!

Kế Chí gật đầu:

- Mai đệ sẽ nhắc đến. Còn sư bá có bằng lòng hay không, đệ không dám chắc!

Nguyên Lượng đứng lên, chấp tay nói:

- Đa tạ sư kha! Chỉ cần sư kha nói cho một câu, thế nào sư phụ cũng chấp nhận!

Kế Chí để ý nhìn, thấy Nguyên Lượng cỡ hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, trán nở, mặt vuông, mười phần anh tuấn. Lại nghĩ võ nghệ hấn cũng khá, có hấn đi theo càng vui, bèn mỉm cười nói:

- Đã vậy, chúng ta cùng đi! Có điều rằng chuyến đi đây là đi vội, không phải đi chơi ngắm cảnh!

Nguyên Lượng vội nói:

- Đệ rõ mà! Việc chính của chúng ta là đi tìm người!

Hai người trò chuyện thân mật. So tuổi thì Nguyên Lượng kém hai tuổi, nhận Kế Chí làm sư kha. Bàn đến võ nghệ công phu, Nguyên Lượng càng phục sư kha đủ điều.

Chợt người quản gia tìm tới, mời hai người lên sảnh đường dùng cơm. Lên tới nơi thì hai lão tiền bối cũng vừa tới. Bốn người ngồi vào bàn. Rượu được vài tuần, câu chuyện đương như pháo rang, Kế Chí thấy Nguyên Lượng đưa mắt, khẽ hất hàm ra hiệu, chàng gật đầu rồi nói với Tư Đồ Minh:

- Thưa sư bá! Trì sư đệ rất rõ đường lối quanh đây. Tiểu đệ mai ra đi, ý muốn mời sư đệ đi cùng. Chẳng hay sư bá có chấp thuận cho chăng?

Tư Đồ Minh cười, nhìn Nguyên Lượng rồi nhìn chàng:

- Ý hấn là nó xui hiền đệ đi như vậy?

Kế Chí nói dối, nghe hỏi vậy thì giật mình, ngây mặt ra. Tư Đồ Minh hừ một tiếng nói:

- Đồ đệ của ta ngựa cẳng lắm, có khi nó cũng ngựa cả tay nữa. Thôi cũng được, miễn là dọc đường nó làm gì rắc rối, hiền đệ cố mà chịu!

Kế Chí nói:

- Được sư đệ đi cùng thì tiện vô cùng! Ngoài ra có điều gì, huynh đệ bàn nhau cho chín!

Tư Đồ Minh cười hi hí:

- Ủ, thì ta cho nó đi để rộng kiến thức! Nhưng chớ có la cà lâu ngày!

Nguyên Lượng dạ rối rít. Tư Đồ Minh nguýt rồi cười nhạt:

- Công phu của con còn kém xa so với Thạch sư kha. Phải để ý học hỏi thêm, chớ có phí thời giờ vào việc gây sự dọc đường!

Nguyên Lượng đỏ mặt, cúi đầu. Thượng Quan tiên sinh cạn chén rượu, cười và nói:

- Hậu sinh cần phải đi nhiều, càng nhiều càng tốt! Còn ta đây, chẳng có ý hoạt động gì hết. Ta muốn ở lại nơi Lục Thụ Đường này ít ngày để nhàn thân!

Tư Đồ Minh cười:

- Nếu lão huynh coi nơi đây dễ chịu, xin ở hẳn đây với đệ. Đệ giờ cũng ngại, không hứng đi đâu hết, cũng chẳng lôi kéo lão huynh đi đâu hết!

Thượng Quan tiên sinh cười khà khà:

- Ta cũng nghĩ vậy! Chẳng tội gì đi đâu cho rắc cẳng!

Mọi người bàn việc sớm mai đi. Nếu gặp Tư Đồ Vân Châu thì Nguyên Lượng sẽ kèm Vân Châu trở về, còn Kế Chí thì tiếp tục đi kiếm Trình Tiểu Mai.

Nguyên Lượng ngồi yên lặng, không nói nửa lời. Trong bụng hắn dự định sẽ không đi theo Vân Châu trở về mà sẽ cùng Kế Chí phiêu lưu một chuyến cho phỉ chí!

Sau bữa tối, Nguyên Lượng dẫn Kế Chí trở về phòng, sửa soạn hành trang của mình. Trần trọc mãi không ngủ được, Nguyên Lượng ngóc đầu lên, cười tí nói với Kế Chí:

- Hắc Ngư Nhiệm Vỹ bình nhật cậy tài kiêu căng, cho rằng suốt vùng Lưỡng Hồ này không có địch thủ. Để sư kha gặp nàng, cho nàng ném một vào đòn lợi hại, giảm bớt cái tính kiêu ngạo đi.

Kế Chí đã chấp chờn ngủ, nghe nói vậy, bật cười mà rằng:

- Không được! Ta không muốn lôi thôi. Sư đệ cao hứng muốn chơi thì cứ chơi!

Nguyên Lượng có vẻ cụt hứng, cau mày yên lặng. Kế Chí cười hỏi:

- Sư đệ có vẻ sợ nàng chăng?

Lặng ngắt một hồi Nguyên Lượng lầm nhảm:

- Sợ thì chẳng sợ, có điều rằng...

Kế chí hơi ngờ, nghĩ thầm: "Nghe giọng chàng ta có vẻ sợ thật! Chẳng lẽ bản lĩnh Nhiệm Vỹ ghê gớm thật sự! "

Nghĩ vậy, chàng quay mặt trở ra, nhìn Nguyên Lượng và hỏi:

- Có điều rằng... thế nào?

Nguyên Lượng đỏ mặt, lắc đầu:

- Có điều... Hắc Ngư Nhiệm Vỹ quả là tay lợi hại! Đệ tuy không biết sợ, có điều... có điều rằng...

Hắn ấp úng nhắc đi nhắc lại, nhưng vẫn chẳng nói ra được “có điều rằng... tại sao”. Kế Chí đoán rằng anh chàng này có lẽ đã bị nếm mùi lợi hại rồi!

Nghĩ vậy chàng không nói ra, nhưng trong bụng dự định để coi xem, nếu cần thì cũng làm cho Hắc Ngư bớt hống hách đi. Nhưng rồi lại nghĩ “người ta muốn tránh việc vào thân không được, việc gì mình phải rước lấy lời thôi, cừu hận vào mình. Huống chi người ra lại là thân nhi nữ! Lâu nay mình đã biết nếm đủ mùi nhi nữ, chẳng trêu chọc mà còn rừ đòn, huống chi...” Nghĩ vậy, chàng cười mà rằng:

- Dù nàng lợi hại, miễn là ta chớ trêu vào! “Tránh voi chẳng xấu mặt nào” huống chi “voi cái” lại càng nên tránh. Vả chẳng mục đích của chúng ta chỉ cốt gặp để hỏi tin tức Vân Châu! Nếu như Hắc Ngư biết thì may, nếu không thì ta đi tìm chỗ khác. Việc gì phải gây chuyện.

- o O o -